

Для вампірів, фей та всіх людей!

І для дідуся, і для Далсі.

Розділ перший

То був суботній ранок, і сонце яскраво світило крізь вікно. Я почувалася щасливою, настрій був піднесений, наче ось-ось мало приключитися щось надзвичайне!

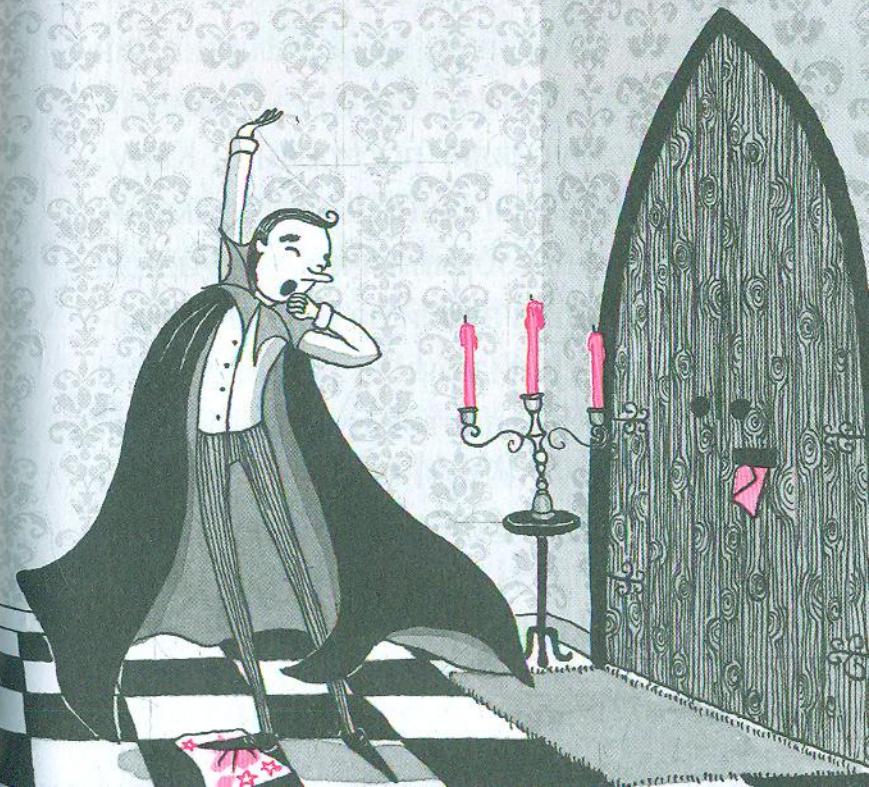
— Цікаво, що ж таке буде? — запитала я в Рожевого Кролика, поки ми спускалися до сніданку.

Рожевий Кролик стрибав угору-вниз коло мене. Він моя улюблена м'яка іграшка, тож мама оживила його за допомогою магії. Усілякі такі штуки їй до снаги, адже вона фея!

— Доброго ранку, Айседоро! — позіхнув тато, який тільки-но увійшов у парадні

двері, повернувшись із нічного літання. Він вампір і не спить усю ніч, лише вдень. Отже, тато зайшов до коридору і — я помітила — наступив на кольоровий аркуш паперу, що лежав біля килимка.

— Що це? — спітала я, висмикнувши аркушік з-під татових блискучих чорних черевиків.

— Мабуть, якась реклама, — відповів тато.

Але, як на мене, то не була звичайна реклама. Розправивши зіжмаканий папір, я побачила, який великий він був — блискучий постер із намальованою каруселлю посередині. Карусель, усіяна чарівними ліхтариками, крутилася під зоряним небом. Радісні дітлахи сиділи верхи на ошатно вбраних поні, тримаючи в руках рожеві хмаринки лухнастої цукрової вати. **ВЕСЕЛИЙ ЯРМАРОК!** — сповіщали красиві промовисті літери над каруселлю. — **ЛИШЕ НАСТУПНИМИ ВИХІДНИМИ!**

— Ух ти, татку! — вигукнула я. — Можна, ми туди підемо? Будь ласка!

— Гм-м-м, — гмикнув тато, поки я підтюпцем ішла за ним до кухні. — Я не певний. Спитай у мами.

Мама сиділа за кухонним столом і з ложечки годувала полуничним йогуртом мою маленьку сестричку Медову Квіточку.

Я простягла постер, щоб вона його побачила.

— Мамо, дивись! — сказала я.— Ми можемо піти?

— Ярмарок? — з нотками сумніву мовила мама.— Ярмарок для людей... Не певна. Запитай у тата.

— Я вже запитувала в тата! — роздратовано відповіла я.— Він сказав спитати тебе.

— О,— вигукнула мама, знову розглядаючи постер.— Ну...

— Будь ласка! — благала я.

— Хіба не краще піти на вампірський ярмарок? — спитав тато.— Коли я був хлопчиком, то просто обожнював ходити з друзями на вампірські ярмарки. Усі ці чудові моторошні атракціони, освітлені мерехтливими свічками у смертельній темряві ночі... А ця смачнюща червона їжа! Моїм улюбленим атракціоном була вибухова труна.

— Або ярмарок фей,— швидко додала мама.— Ярмарки фей такі чарівні! Усюди квіточки і прекрасна природа. Мені й моїм друзям подобалося кататися в маленькій квіточці-чашечці.

— Пхе,— пхекнув тато.— Вибухова труна більш захоплива!

— Але не така гарна,— зауважила мама.

— Але ж я *справді*, справді хочу потрапити на той Веселий Ярмарок,— не вгавала я.— І він буде лише наступними вихідними. Будь ласка, ходімо всі разом! Обіцяю, я приберу в спальні!

— Можливо,— відповіла мама.— Ми подумаемо.

Наступного тижня, прийшовши до школи, я стала розпитувати друзів, чи чули вони, що до міста приїжджає Веселий Ярмарок.

— Я бачила постер дорогою до школи! — сказала Зої.— Хочу спитати маму, чи візьме мене із собою.

— А я теж хочу піти! — вигукнув Бруно.— Саме збираюся запитати тата.

— І я! — озвався Джаспер.

Усі мої друзі в захваті заговорили про ярмарок.

— Я хочу покататися на «Американських гірках», — повідала Саші.— Чула, що там аж сотня мертвих петель!

— Сотня! — розсявив рота Бруно.— Я точно туди піду!

— А я ні,— здригнулася налякана Саманта.— Мені більше подобаються «Чайні горнятка».

— Тож «Чайні горнятка» нудні,— за- перечив Джаспер.— Автодром і «Поїзд із привидами» набагато цікавіші!

— О так, «Поїзд із привидами»! — вигукнула Зої, проймаючись радісним